

† MACARIE
BISKOP I DET RYMENSK-ORTODOKSE BISPEDOMMET I NORD-EVROPA

PÅSKEHILSEN OG PASTORALT BREV VED VÅR HERRES OPPSTANDELSE

STÅENDE MED GUDS MOR VNDER KORSET,
DRAR VI MOT OPPSTANDELSSENS SEIER!

STOCKHOLM, 2026

Ikoner: Ikonene av Guds Mor, «Selvoppofrende kjærlighet», og av Frelseren, den store ypperstepresten og «Den sanne vinstokk», sammen med de hellige hierarkene, malt av ikonografen Toma-Gabriel Chituc i nisjene på det hellige alteret i kapellet hos foreldrenes hjem til Hans Nåde, biskop Macarie Drăgoi fra Nord-Europa, i Spermezeu, Bistrița-Năsăud fylke.

Tegninger: Ștefan Câlția

Min elskede,

Kristus er reist opp!

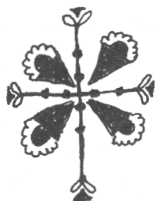
La oss standhaftig bevare den gode tanken, slik Guds mor gjorde under korset, og la oss ikke la mørket i våre kamper slukke lyset i våre sjeler. La oss heller tro fast på at etter hver langfredag kommer oppstandelsens seier, livet som overvinner døden.

Må freden til vår Frelser, Kristus korsfestet og reist opp, gjennom Guds Mors uopphørlige bønn og varme beskyttelse, trøste deres hjerter, styrke dere i tro, håp og kjærlighet, og gi dere sann fred og hellig glede alle livets dager.

Din tjener, bror, pilgrim og venn,

*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europei de Nord*

† MACARIE,

ved Guds barmhjertighet og forsyn,
biskop av det rumensk-ortodokse
bispedømmet i Nord-Europa,

til de kjære prestene og diakonene, med ministre ved
det hellige alteret, til munkene og til alle de troende:
nåde, fred og glede fra Kristus korsfestet og reist
opp, og fra meg en faderlig velsignelse og broderlig
omfavnelse, med påskehilsenen:

KRISTUS ER REIST OPP!

Min elskede,

”Han er ikke her; Han er reist opp, slik som Han
sa» (Matteus 28:6).

Med disse ord, fulle av lys, setter Kirken oss i dag
foran den tomme graven, ikke for å se et fravær, men
for å være sikre på nærværet av Liv som har overvunnet
døden, av håp som har knust fortvilelse, av lys som
har spredt mørket. I dette mysteriet om oppstandelsen
kan vi ikke glemme Guds Mors nærvær, hun som
sto ved korset i det mest fryktelige øyeblikket i
verdenshistorien, og ikke tvilte.

På Golgata kunne ikke Guds Mor ha tålt slik smerte hvis hun ikke hadde holdt fast ved den gode troens tanke: at det som skjedde ikke var slutten, men begynnelsen på seier. I dypet av sitt hjerte visste hun at hennes Sønn ville reise seg; derfor kollapset hun ikke eller falt i fortvilelse. Den gode tanken var hennes støtte i den forferdelige lidelsen. Innvendig, på Golgata, led hun med Ham, ble korsfestet med Ham, og døde med Ham, for at hun også skulle kunne reise seg.

Midt i sorgen holdt Guds Mor håpet om oppstandelsen levende, ikke som bare trøst, men som en dyp og urokkelig visshet, skjult inni henne, som lyste opp hennes sjel selv når alt syntes å bli slukt av mørket. Derfor var hun ikke bare et vitne til oppstandelsen, men en som i sin sjel sto opp sammen med sin Sønn, fordi hun ikke tvilte, ikke falt og ikke lot sorgen slukke hennes tro, selv om, som den rettferdige Simeon hadde forutsagt, et sverd gikk gjennom hennes sjel (jf. Lukas 2:35).

Derfor, brødre og søstre, når vi går gjennom vanskeligheter, la oss samle oss fra våre spredte tanker, bringe lys til sinn og hjerte, og la oss holde fast ved den gode tanken, selv når alt rundt oss føles tungt og uten vei ut. La oss ikke la mørket ta over sjelen vår, verken frykt, depresjon, fortvilelse eller dom, men la oss bevisst velge lys, håp og tillit til Gud, og alltid huske at ingen lidelse er uten mening og intet kors er uten oppstandelse. For etter hver langfredag kommer påske; Etter stormen står solen opp; Og etter tårer fylles vi med evig glede.

Mine kjære,

Vi lever virkelig i urolige tider, når uro, fordømmelse, mistillit og frykt prøver å trenge inn i hjertene våre. Likevel er den virkelige kampen ikke utenfor, men innenfor, på sinnets nivå. Som Johannes Klimakos lærer, er det ikke nok å drive ut ondskap; Vi er kalt til å erstatte det med det gode: dom med bønn for vår neste, sinne med mildhet, og mistanke med en ren og kjærlig holdning.

Den hellige Paisios fra Athosfjellet legger stor vekt på «den gode tanken» (*kalos logismos*), som bringer Guds nåde. Hele vårt åndelige liv bygges – eller ødelegges – etter hvordan vi velger å se ting. Den samme situasjonen kan sees på to måter: en mørk og forvrengt, som plager sjelen; den andre lyse og rene, som bringer fred og glede. Den åndelige personen venter ikke på bevis for å gjøre godt, men velger godhet fra begynnelsen, som et uttrykk for tillit til Gud og kjærlighet til nesten.

I hverdagen leves denne praksisen med den gode tanke ut på enkle, men avgjørende måter: hvis noen ikke hilser på deg, ikke si «han ignorerte meg», men heller «han må være sliten eller tynget»; Hvis noen snakker grovt, ikke si: «Han fornærmet meg», men: «Den stakkars mannen går gjennom en vanskelig tid»; Hvis noen kommer for sent, ikke døm ham som hensynsløs, men tenk: «Kanskje det har skjedd noe stressende»; Hvis noen ikke svarer på meldingen din, ikke tenk «han bryr seg ikke», men «han må være overveldet»; Hvis noen unngår deg, si: «Han kan også bære en byrde»; hvis noen lykkes der du ikke gjør det,

ikke gi etter for misunnelse, men si: «Ære være Gud, som har hjulpet ham—og vil hjelpe meg også!»; og hvis du ser en feil i en annen, dekk den med forståelse og si: «Jeg kunne gjort det samme.»

I familien, hvis noen nær deg ikke forstår deg, ikke si «han elsker meg ikke», men «han vet ikke hvordan han skal vise det.» Hvis et barn gjør en feil, korrigjer ham med hensyn til umodenhet og alder. På jobb, hvis noen er uenig med deg, ikke umiddelbart anta at han er imot deg, men at han kanskje bare ser ting annerledes.

Og i enhver vanskelig situasjon, velg å be: *«Herre, hjelp meg å se og gjøre alle ting i lyset av ditt ansikt, i ditt hjertes mildhet og i ditt sinns ydmykhet; så jeg ikke skal dømme, fordømme eller bli bekymret, men ta imot alt med fred, tillit og kjærlighet.»*

Ved å dyrke den gode tanken på denne måten, unngår en person ikke bare dommens synd, men fylles av nåde, for han renser hjertets øye og begynner å se verden med barmhjertighet og kjærlighet, slik Gud ser den. På denne måten arbeider den åndelige personen ikke bare for sin egen frelse, men også for sin nestes!

Kjære bror, kjære søster,

Til slutt vil jeg gjerne dele med dere et levende og oppmuntrende vitnesbyrd fra livet til eldste Ephraim fra Arizona, en åndelig far som jeg, ved Guds nåde, fikk møte i sitt liv og som jeg fikk veiledning fra. Han ba inderlig og var dypt bekymret for den moderne menneskets frelse. Herren Jesus Kristus selv viste seg for ham og oppfordret ham til å lede folk til å stige opp på fire trinn:

1. Livet i kirken.

Å være et levende medlem av kirken, ikke bare i navnet, men i måten vi lever hele livet på: å delta i den guddommelige liturgi, å gjøre skriftemål, å motta nattverd, og å forme våre liv gjennom kirkens tilbedelse. For i kirken får vi liv, lys og styrke.

2. Jesusbønnen. *"Herre Jesus Kristus, Guds Sønn, miskunn deg over meg."*

Denne bønnen, som sies kontinuerlig, renses sinnet og bringer fred til hjertet gjennom Guds nærvær i livet vårt. Den trekker nåde inn i sjelens dyp og bringer fred der det er uro. Og når vi, med ydmykhet og utholdenhet, holder bønnetauet og sier denne bønnen på hver knute—hver og en blir et steg mot Gud, et levende kall, en banking på døren til guddommelig barmhjertighet—blir bønnetauet et åndelig våpen. Hver knute blir som en kule med hvilken vi driver bort frelsens fiender, overvinner onde tanker og styrker oss selv i den usette kampen under Guds nådes beskyttelse.

3. Et levende bånd med Guds mor.

Den aller helligste Theotokos er ikke langt unna, hun er alltid nær. Hun er rask til å hjelpe, en beskytter og full av medfølelse. Hun lærer oss å stå ved korset uten fortvilelse, og å dø for synd for å kunne stige opp til evig liv. Hun sørger når vi ikke ber om hennes hjelp, ikke fordi hun trenger å bli kalt, men fordi vi mister trøsten og støtten hun gir med slik kjærlighet. Av denne grunn har kirken gitt oss utallige bønner til henne, mange av dem har vi, ved Guds nåde, klart å samle i *Bønneboken for bispedømmet Nord-Europa*.

Men utover dem alle, står det enkleste og mest klare til å gi fra deg: «*Allerhelligste Guds mor, ha barmhjertighet med meg!*» sagt med tro, ydmykhet og barnlig tillit.

4. Dyrking av den gode tanken.

Dette er sjelens pågående arbeid: å søke lys i stedet for mørke, og å møte og ta imot andre med kjærlighet, uten mistanke, og se det gode selv der det virker skjult.

Derfor, la oss ikke være redde for disse tidene. Som eremitten Proclu Nicău sa: «Det er ikke tidene som er harde, men menneskenes synder.» La oss be om at kriger må opphøre, og at freden som kommer ovenfra kan helles ut over verden og våre sjeler.

La oss ikke bli overveldet av mørket, eller miste motet. Hvis Guds Mor kunne stå under korset, vil også vi kunne stå under korset, med tålmodighet og tro, overvinne og reise oss sammen med Kristus.

La oss sette den gode tanken som et lys som brenner i våre hjerter. La oss øke vår bønn, som er sjelens pust. La oss bli i kirkens skip, for bølgene utenfor er store og truende. La oss legge oss under Guds Mors milde og beskyttende slør, som står ved roret sammen med sin Sønn, og leder oss med mildhet og kjærlighet mot frelsens rolige havn, hvor det ikke finnes storm, frykt, men bare fred, glede og oppstandelsens uendelige lys.

Kristus er reist opp! Sannelig, Han er reist opp!

Din medtjener, far, bror og pilgrim, en som ønsker alt godt for deg og ber inderlig til Herren,

† Biskop Macarie

Gitt ved bispesesidenset i Stockholm, Kongeriket Sverige, på Herrens oppstandelsesfest, i frelseåret 2026.

Hans Nåde biskop Macarie Drăgoi fra Nord-Europa døpte den unge inuitten Qillaq onsdag 18. mars 2026 i Qaqortoq, Grønland. Ved dåpen fikk han navnet Kleopa, etter den hellige Kleopa av Sihästria.

Brødre og søstre i Kristus,

Fra Grønlands frosne land reiser det seg et levende vitne: her, hvor det bare synes å være kulde og ødeleggelse, varmer Guds nåde hjerter og får evangeliet til å slå rot og bære frukt, selv der det menneskelige øyet bare ser is, isolasjon og ensomhet.

Selv i den bitende kulden og den store avstanden fant jeg tro, en ekte sult og tørst etter Gud, og en dyp åndelig enhet som går utover all avstand, en indre varme som bare Frelseren kan gi. Akkurat som solen skinte uventet over disse arktiske områdene i det øyeblikket jeg feiret den guddommelige liturgi, bringer Kristus, rettferdighetens sol, lys og varme til livene til dem som søker Ham.

Selv her på Grønland, blant isbreene, har troen begynt å slå rot, for eksempel i hjertet til den unge grønlandereren Cleopa Qillaq (som jeg døpte i havets iskalde vann), og i hjertene til inuitter som har mottatt evangeliet med en ekte lengsel etter lys.

Derfor oppfordrer jeg dere: la oss mykne hardheten i våre hjerter, og la Guds kjærlighet mykne våre harde hjerter og tenne i oss den sanne troens ild!

† Biskop Macarie av Nord-Europa, fra Grønland, 21. mars 2026